

Ilinca Goia și Ion Dichiseanu în *Misterele Londrei* după G. B. Shaw la Teatrul „Nottara” (regia: Dominic Dembinski)

MISTERELE LONDREI, muzical de Eugen Rotaru și Dan Ștefănică după *Pygmalion* de G. B. Shaw. Traducerea: Petru Comarnescu ● **TEATRUL „NOTTARA”** ● Data reprezentației: 7 februarie 1995 ● Regia: Dominic Dembinski ● Scenografia: Sică Ruscescu ● Costumele: Viorica Hussar ● Mișcarea scenică: Liliana Iorgulescu ● Distribuția: Ion Dichiseanu (Henry Higgins), Ilinca Goia (Eliza Doolittle), Ruxandra Sireteanu (Doamna Pierce, Doamna Higgins), Valentin Teodosiu (Alfred Doolittle), Viorel Comănici (Colonelul Pickering), Anda Caropol (Doamna Eynsford Hill), Anca Bejenaru (Clara), Sorin Cocîș (Bărbatul), Justinian Radu (Freddy).

Teatrele noastre par din ce în ce mai preocupate de repopularea sălilor de spectacol, lucru tot atât de firesc pe cât de

firească este îngrijorarea stărnită de scăderea numărului de spectatori. Sunt zile în care, în București, nu este programat nici un spectacol de teatru. Și dacă nu se programează înseamnă că nu se cere; și dacă asta se întâmplă în București, ne putem lesne imagina cum e la Turda ori la Bârlad. Teatrele, deci, încearcă să-i readucă pe spectatori în sală și soluția cea mai singură pare a fi comedia, eventual adaptată și agrementată ca muzical, uneori coafată cu un nou titlu, cât mai plin de vinocoe. Cum ar fi **Misterele Londrei** în loc de **Pygmalion**, muzical de Eugen Rotaru și Dan Ștefănică după piesa lui Shaw. Propunerea ne este adresată de Teatrul „Nottara” și, pentru ca sorții de izbândă să fie mai mari, distribuția spectacolului regizat de Dominic Dembinski e prevăzută și cu necesara vedetă teatral-muzicală, având vechi și verificate state de serviciu într-o sfărâmare a inimilor de liceene – Ion Dichiseanu, cu o protagonistă plină de farmec – Ilinca Goia, o „locomotivă” a hazului robust – Valentin Teodosiu și o

trupă bine dedată la ale comediei – Ruxandra Sireteanu, Anda Caropol, Viorel Comănici.

Rezultatul este cel scontat, adică spectatorii se prăpădesc de râs și pleacă fredonând o melodie – una dintre cele inspirat compuse de Dan Ștefănică. În atare situație, ce i-ar mai rămâne de spus criticului mai puțin convins, pare-se, de reușita montării? Multe și până la urmă de prisos lucruri, cum ar fi acela că tăieturile operate în text (necesare, desigur, dată fiind noua formulă) dezechilibrează piesa lui Shaw și „ard etapele” transformării micuței florărese savuros agramate în distinsa aristocrată fără de blazon; că utilizarea playback-ului pentru partea muzicală dă un aer provincial și ușor demodat „chestiunii”, dar stârnește uneori confuzii în legătură cu emițătorul „cântării”, banda de magnetofon uniformizând vocile și acoperindu-le cu orchestra; că Ion Dichiseanu se mulțumește a fi „binecunoscuta vedetă”, fără efortul de a pune această calitate în slujba unui personaj anume, Higgins în cazul de față; că noul titlu nu se justifică printr-o intenție sau măcar un accent propriu adaptării ori versiunii regizorale, ci exclusiv prin dorința de a fi mai „incitant”. Se mai poate vorbi, însă – și se reține cu plăcere în beneficiul spectacolului –, despre prezența scenică într-adevăr semnificativă a Ilincăi Goia, actrița nemulțumindu-se – cum era mai la îndemână – a fi tânără, frumoasă și „vivace”. Ea își **construiește** personajul, îi găsește marca proprie, o biografie, motivări, un farmec **al eroinei**, nu doar al actriței. Se mai reține, de asemenea, Valentin Teodosiu, pentru evoluția precisă între hotarele comicului robust, foarte colorat, fără incursiuni (încă) în zonele culorii fără de haz.

CRISTINA DUMITRESCU

UN SPECTACOL NECESAR

NOAPTEA SFÂNTĂ de Silvia Kerim și Cristian Munteanu, după „O noapte de Crăciun” de Charles Dickens ● **TEATRUL „ION CREANGĂ”** ● Data reprezentației: 24 decembrie 1994 ● Regia: Cristian Munteanu ● Scenografia: Luana Drăgoiescu ● Coregrafia: Mihaela Santo ● Muzica: George Marcu ● Distribuția: Cornel Vulpe (Scrooge), Gheorghe Vrânceanu (Marley), Dumitru Anghel (Cratchit), Alexandrina Halic (Duhul Crăciunului), Nicolae Stângaci (Nepotul lui Scrooge), Claudia Revnic (Tânăra mamă), Sibylla Oarcea (Dna Page, Mama lui Marley, Dna Fezziwig), Nicu Simion (Pastorul Leeds, Prietenu lui Marley, Dl. Fezziwig), Gabriel Paraschiv (Copilul Tim), Ion Arcudeanu (Ursulețul toboșar, Moș Crăciun), Andra Teodorescu (Ion (Soția nepotului)).

Familiarizarea micilor spectatori cu universul spiritual al autorilor de primă mărime ai literaturii dramatice universale – prin adaptări și dramatizări accesibile – constituie una dintre cele mai productive direcții repertoriului ale Teatrului „Ion Creangă” și e vrednic de laudă faptul că o asemenea direcție este urmărită în ultimii ani programatic. **Noaptea sfântă** de Silvia Kerim și Cristian Munteanu, ultimul semnând și regia spectacolului, aparține acestei direcții și poate fi socotită – cu meritele, dar și cu scăderile sale – o reprezentare de referință. Ca și în alte cazuri, Silvia Kerim și-a dorit probabil un

muzical pentru copii, cu inserturi coregrafice dansate chiar de copii. Regizorul Cristian Munteanu le-a acceptat ca pe un condiment benefic, fără să le dea însă o extensie disproporționată. Și bine a făcut, căci ele sunt foarte modeste ca realizare artistică, deși sunt girate de firma Liceului de Coregrafie din București. Vom trece așadar mai repede peste ele, nu fără regretul că s-a obținut atât de puțin la un capitol care-și putea avea propriile lui performanțe. Oricum, copiii care dansează, ca și cei care joacă în spectacol, cu toată seriozitatea, ne sunt la fel de simpatici și numai îndrumarea lor cade sub incidența observațiilor noastre critice. De menționat, totuși, că – spre deosebire de momentele coregrafice, care rămân neintegrate organic reprezentației – între copiii care joacă în figurație și ceilalți copii, mai

